

Straffen skal stærpes. Jeg har ikke den Overtro, at forhøiede Straffe skræmme fra Forbrydelser, jeg staar ikke paa den saakaldte Straffetrusselftheoris forældede Standpunkt, og jeg tvivler paa, at man naaer Formaalet ad den Veie. Der er antydet andre Vindringer i Straffeloven, som kunde være ønskelige paa dette Punkt, f. Ex. det, om ikke Husstruens Forbøn bør have en anden Betydning, og om den virkelig bør betyde Noget i de mest opværende Tilfælde. Mene af den Grund er det ønskeligt, at Forholdet tages under nærmere Overveielse. Det har jo vist sig, at de, som ønske Sagen henvist, ville have det af forskjellige Grunde; Nogle ville have den henvist, for at Straffeloven kan forandres i den Henseende. Mange Grunde tale for Henviisning til nærmere Overveielse, og man bør kun stemme mod Henviisningen, naar man forud er sikker paa, at der Intet er at gjøre. Men selv om det var Tilfældet, vil man dog kunne forsvare at stemme for Henviisningen for at faae at vide, at ad Straffelovgivningens Veie opnaar man ikke Noget her, man maa gaa andre Veie. Der er en Betragtning, som forekommer mig meget væsentlig, nemlig den, at de Færreste udenfor Rigsdagen lægge Mærke til, hvad der bliver sagt af den og den, men man spørger om Afstemningen. Og det forekommer mig da overfor den Krænkelse af Retsbevidstheden, som virkelig finder Sted, at se underligt ud; at, naar der er ønsket en Overveielse af dette Forhold, man saa her i Folkethinget affjærer Veien, uagtet Ministeren har erklæret sig villig til at tage Sagen under Overveielse.

Brandes: Da det er saa sjældent, at jeg ikke er enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2 Valgkreds (Verg), vil jeg tillade mig at sige et Par Ord for at oplyse ham om, at det ikke er saa meningsløst, som han synes at antage, naar man her stemmer for Andragendets Henviisning. Det forekommer mig ialtsald, at det ærede Medlems Motivering derimod ikke ganske opfyldte de Betingelser, som han selv satte for en grundig Motivering i saa Henseende. Det ærede Medlem sagde først, at saaledes som Forholdene nu vare, kunde en Husfru, som havde lidt Mishandling af sin Mand, blive skilt fra ham. Ja, dette er meget sandt, og det er jo klart, at de stærpede Straffebestemmelser eller de Forholdsregler i det Hele taget, hvorom der her har været Tale, og hvorved man, hvis man kunde, i Fremtiden skulde sikre Husfruen imod saadanne Mishandlinger, ikke kunne virke tilbage paa, hvad der allerede er sket. Naar altsaa en Kone er bleven grundig mishandlet af sin Mand, og der er faldet Dom derover, saa kan hun blive skilt fra ham, men det vil jo ogsaa kunne ske for Fremtiden, og en Henviisning vil altsaa ikke forandre det Mindste heri. Desuden troer jeg nok, at det ærede Medlem sagde, at vi jo i Diebliffet ogsaa

havde andre stærpede Straffebestemmelser. Ja ganske vist, men det forekommer mig, at det ærede Medlem oversaa, at disse stærpede Bestemmelser, som man har set komme tilfæde i Højesteretsdomme, skyldes den Omstændighed, at man har taget andre Regler i Straffeloven med. Det er ikke alene § 202, som man her har havt at gjøre med, som er kommen til Anvendelse, men det er ogsaa andre Bestemmelser, som Højesteret saa at sige er tryt til for at stærpe Straffen, idet man baade i Overretten og i Højesteret har havt ligesom en Følelse af, at man stod med altfor faae og altfor milde Bestemmelser ligeoverfor denne Slags Forbrydelser. Dette var imidlertid ikke det ærede Medlems Hovedargument. Hans Hovedargument var dette: Er der Nogen, der kan tro, at disse moralske Forhold ville rette sig, at Huslivet vil blive bedre, at man vil beskytte Kvinden bedre, naar man nu træffer saadanne Forholdsregler eller henviser dette Andragende til Justitsministeren? Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem berispe altsor Meget. Det kan jo dog ikke gjøre saa stor Forskiel for de ærede Medlemmer, om de Straffebestemmelser, vi have, ere mildere eller haardere, men hvorfor kunne de ærede Medlemmer da være saa bange derfor? Det ærede Medlem siger, at det er Føleri fra vor Side; men det forekommer mig, at han brugte en rhetorisk Bending, som muligvis kan gjøre et stort Indtryk, naar han siger, at det Moralske ikke kan gavnnes ved Straffebestemmelser, og at det er forkasteligt her at have Lyst til at indblande Politivedtægter. Men dette er at lægge et saa stort Princip ind i denne forholdsvis ringe Sag, som jeg ikke synes, at det ærede Medlem har Ret til. Han stillede sine Modstandere paa et Punkt, hvor jeg ikke tror, at han burde stille dem, idet vi jo godt vide, at saadanne moralske Forhold mangfoldige Gange falde udenfor Straffeloven, og at det ofte er aldeles umuligt at paa kalde denne. Men det er jo heller ikke det, der er Spørgsmaalet; Spørgsmaalet er, om det ikke kunde, som jeg sagde før, have en moralsk Indflydelse, at vi gjorde en Slags Demonstration ved denne Leilighed, om der ikke i en Afstemning her fra Folkethingets Side, hvorved vi tilkjendegav vor Afsty over, at Vold finder Sted, var en moralsk Virkning? Jeg tror, at det ikke vilde betyde saa Lidt. Hvorfor vil det ærede Medlem, som ellers er saa om — og med Nette — over Folkethingets Betydning, ikke ved denne Leilighed tillægge det, at Folkethinget tilkjendegiver sin Anskuelse overfor disse Ting, Betydning? Hvorfor skulde vi ikke her kunne demonstrere paa en Maade, som kunde være gaanlig? Det ærede Medlem sagde, at flemme Menneker vilde ikke bryde sig det Mindste om den Slags Ting. Det er fuldstændig rigtigt. Der er en Masse flemme Menneker, der ikke bryde sig om alt Sligt. Men saa staa vi atter ligeoverfor det Samme, at vi heller ikke